

— Е, па съ пари всѣки може да купи — безъ пари, безъ пари купи!

— Хрбаво, — каза момчето и безъ пари ще ви купя.

Не слѣдъ много момчето се върна и донесе едно шише.

— Ето ви вино! Пийте сега, колкото искате!

— Какъ ще пия, когато въ шишето нѣма нито капчица вино? — каза старецътъ.

— Е, че отъ пълно шише всѣки може да пие — отъ празно, отъ празно пийте! — каза момчето и се засмѣ.

Старецътъ се увѣри, че наистина, ерусалимскитѣ дѣца сж много умни. Той помилва момчето по косицата, даде му нѣкой-другъ грошъ и си замина.

Прѣвель Вуйчо Ваню.

НЕ МУ ОТЪРВА.

Въ часъ по смѣтане учителътъ реди смѣтки една слѣдъ друга. Дѣцата наведени надъ тетрадитѣ усилено работятъ: смѣтатъ, мжчатъ се, потятъ се.

Между дѣцата е и малкиятъ Аврамчо.

— „Едно момченце изнесло на пазаря сто яйца. Продадо 50 яйца по 30 стотинки едното. Пита се, колко лева е взело отъ продажбата?“ — високо каза учителътъ.

Дѣцата отново се наведоха, ококориха очи, набърчиха чела, захапахъ моливи и зарѣшаваха послѣдната задача.

Аврамчо, щомъ чу задачата, намуси се, сложи молива на чина, затвори, тетрадката и спокойно скръсти ржцѣ.

— Ти, Аврамчо, какво си скръстилъ ржцѣ? Защо не рѣшавашъ задачката?!

— Ефтно е, г-нъ учителю! Не ми отърва по 30 стотинки яйцето! — Нѣмамъ смѣтка! — сериозно отвърна Аврамчо.

Виолинко.